

Opta al VIII Certamen Literari Montserrat Miró
convocat per l'Associació d'Antics Alumnes Sant Nicolau

Retorn

Pseudònim: Atneal Alacster

Un dia vaig ésser un nen. Una mica trapella, ho he de reconèixer, i potser per això vaig tenir una infantesa feliç. Els pares treballaven en una fàbrica tèxtil, i la meva germana, onze anys més gran que jo, em va fer de segona mare. La vida en aquell pis de la colònia era tranquil·la i agradable. Amb el bosc a quatre passes, cada estona lliure significava una nova expedició, una aventura que tot sovint compartia amb els amics.

Construíem cabanes i poblats, formàvem equips i rivalitzàvem per conquerir uns trofeus imaginaris. Recordo especialment les guerres de pinyes seques. Ens n'omplíem les butxaques i preniem posicions. Quan algú treia el cap, apuntàvem i... flast! Cop de pinya! Una vegada vam provar de llençar-les amb una fona, i els blaus ens van fer desistir. A casa es pensaven que ens havíem atonyinat de valent, i no els podia convèncer que tot plegat formava part d'un joc.

També recordo els vaixells fets d'escorça de pi. Hi havia una serradora no gaire lluny de la colònia, i ens hi acostàvem per agafar els millors trossos d'escorça. Havien d'ésser gruixuts i allargassats. Amb una navalla els modelàvem perquè adquirissin la forma estreta i oblonga d'un veler, els llimàvem i els buidàvem de dins. Els més artistes, fins hi tot, hi afaiçonaven la caseta del timó. Llavors clavàvem els pals que subjectaven les veles i llestos, ja els podíem provar! Malgrat que no ens podíem acostar al riu, aquell mandat s'anava diluint amb el pas dels anys. De fet, havíem trobat unes quantes drecceres per esmunyir-nos cap a la riba, i anàvem a l'indret més prohibit de tots: la resclosa des d'on es canalitzava l'aigua cap a la fàbrica. Més d'una vegada ens hi havien enxampat, i encara tinc les orelles calentes de les escridassades.

Cal dir que ni el pare ni la mare no eren especialment severs. Havien rebut una educació espartana, però ens dedicaven tot el temps que podien.

Recordo com si fos ahir el dia que em van regalar un estel tan alt com els meus nou anys. El pare havia fet l'armadura amb unes canyetes molt resistents, i la mare hi havia cosit un plàstic de color blanc. Ens entreteníem decorant-la i fent campionats per veure qui l'enlairava més amunt. Amb les ventades de la tardor, era divertidíssim fer-la volar!

A l'hivern, la jovenalla de la colònia s'enjogassava fent lliscar trossos de gel damunt la pista glaçada de les aigües del riu. Quan nevava, fèiem ninots grotescos i baixàvem amb sacs de plàstic des dels turons. Tornàvem a casa cansats, molls de cap a peus i amb el cul vermell si el gruix de neu era de menys de tres dits.

Amb la bonança primaveral, tornaven les festes, el teatre i els focs de Sant Isidre i Sant Joan. Amuntegàvem un bon feix trastos vells per aconseguir que les

flames es veiessin a molta distància, sobretot per la revetlla del vint-i-quatre de juny. Era una data ben especial, ja que simbolitzava el final de l'escola fins al cap de quasi tres mesos, i bé s'havia de celebrar tal com ho requeria l'ocasió.

Durant l'estiu, els dies passaven molt de pressa. Els camps acabats de segar ens servien d'estadi on llançar els bumerangs, fets amb trossos de fullola amuntegats al voltant de la serradora. Als matins, celebràvem tornejos de futbol o de bàsquet i a la tarda, si ens acompanyava algun adult, baixàvem al riu amb el banyador i unes xancletes de goma. Ens capbussàvem, apreníem a nedar, ens inventàvem jocs a l'aigua, ens atipàvem de pa amb tomàquet i acabàvem botits de picades de mosquit. També apreníem a conèixer el propi cos i els canvis de l'adolescència. Al principi, els nois no volíem admetre fins a quin punt ens atreien els pits i les cuixes de les noies. De seguida, tanmateix, vam posar en pràctica totes les possibles maneres d'espiar-les sense ser vistos.

L'únic maldecap de les vacances eren els carregosos quaderns de reforç. Ni aleshores no ens en podíem escapar! I els deures creixien si les notes havien estat fluixes... Però he d'admetre que la meva germana m'ajudava molt. S'entrenava, de fet, perquè volia ser mestra i ja llavors en demostrava la vocació.

Ella, avui, és directora d'un col·legi públic. Jo també vaig poder cursar estudis universitaris. Els pares ens ho van donar tot. El que tinc, i no em refereixo pas als béns materials, és el que sóc, i el que sóc només ho dec a ells.

Ara vull tornar a fer cabanes, guerres de pinyes seques, vaixells d'escorça de pi, estels voladors, ninots de neu, trineus improvisats, fogueres de Sant Joan, bumerangs i capbussades al riu. Vull ensenyar tot això als meus fills, i per fer-ho necessito tornar als orígens i disposar de més temps. M'han ofert una plaça en un ajuntament de la comarca on vaig viure, i la meva dona ja ha demanat el trasllat.

Sóc molt conscient de la responsabilitat que vaig assumir al capdavant del Departament Financer d'aquesta multinacional. No deixo cap problema per resoldre, tanmateix, i puc assegurar que hi ha un bon planter de joves executius i executives amb prou capacitat i experiència per substituir-me.

No us podeu imaginar fins a quin punt agraeixo a aquest Consell d'Administració la valuosa confiança que fa cinc anys va dipositar en mi. Espero, malgrat això, haver explicat bé i sense allargar-me massa el perquè de la meva renúncia.

Moltes gràcies senyor president, moltes gràcies senyores i senyors.